

Media & Politik

Julian Assagne om Sverige: "Ett Feminismens Saudiarabien"

Sverige är världsberömt för sin sexuella frigjordhet. Det stora genombrottet kom 1963 då **Kristina Ahlmark-Michanek** i debattboken *"Jungfrutro och dubbelmoral"* slog en lans för ett förhållningssätt, som fick snabb spridning i *"progressivt liberala kretsar"*. Förhållningssättet kallades *"samlag för vänskaps skull"*. Vilhelm Mobergs dotter **Eva Moberg** hakade på med att i en annan debattbok omskriva de fröjder, som är förknippade med clitoris som det nya moderna himmelriket. Tillsammans kampanjade de båda väninnorna för som fältropet lød: *"Fri kärlek!"* (1)

Det var denna fria och vitt omskrivna kärlek som WikiLeaks-ledaren **Julian Assagne** fick bekanta sig med då han som av socialdemokratiska **Broderskapsrörelsen** inbjuden föredragshållare fick inviter av först den ena och sedan den andra bland konferensens kvinnliga deltagare.

De övningar som sedan följde har sedan beskrivits i medierna in i minsta detalj. Som någon kommenterade: *"Rapporteringen liknar mest en porrhistoria."*

Med vad som sedan följt blir man påmind om den **Knäpprevy**, där Kristina Ahlmark-Michaneks debattbok harangerades:

HON: Tror du på samlag för vänskaps skull?

HAN: Mja... Jag kan nog tänka mig med ovänner också.

Det processande som sedan följt i London i anledning av Sveriges begäran om Julian Assagnes utlämnande har dock allteftersom gjort mer och mer uppenbart, att de i de båda damernas generöst upplåtna sängar bedrivna aktiviteterna nog inte handlade om *"fri kärlek"* utan snarare – som det i varje fall blivit – om samlag mellan ovänner eller rentav fiender. Hur och vad som är upphovet till fiendskapen blir därmed en intressant och i varje fall inte helt ovidkommande fråga. Rentav en

fråga värd sin alldeles särskilda utfrågning – förslagsvis som det nu blivit inför domstolen i London.

Ett Feminismens Saudiarabien

I samband med processandet i London fann sig Julian Assagne föranlåten att utlåta sig om Sverige som *"Ett Feminismens Saudiarabien"*. Således långt ifrån det förföriskt frigjorda och vad gäller tillfälliga kärlekar generösa Lyckoland han kan ha bibringats föreställningar om och nog haft anledning att ha fått bekräftat av först den ena öppnade famnen och sedan den andra.

Vad Assagne inte i tid förstått är, att fri kärlek **m/En sommar med Monika** (2) och feminism – i synnerhet om det gäller feminism av det militanta svenska slaget – är från varandra väsensfrämmande. Även om den senare ibland lyckas låna förklädnad av den förra.

Omsider har det också visat sig att Assagne blivit ett offer för ett helt litet nätverk av feministisdater med förankringar i det svenska rättsväsendet. Dessutom med den ovanligt slemma **Claes Borgström** (3) som rådgivare och mediatalesman.

Således har det nu i efterhand uppenbarrats, att de båda feministiskt organiserade kvinnor, som inviterat Assagne för att sedan förlustiga sig med världsstjärnan, valde att gå till just den polisstation, där i varje fall den ena av de båda kvinnorna hade en god vän verksam inom den feministiska rörelsen. På det sättet kom det sig att den förhørsledare, vars förhör sedan blev avgörande när åklagaren beslöt att anhålla Assagne (den anhållan som sedan återtog men då hunnit sätta igång hela cirkusen), hade vänskapsband med i varje fall den ena av de båda kvinnor, som hade infunnit sig på polisstationen ifråga – kvinnor som i en mer gammaltestamentlig mening måste anses gälla som horor. Eller

som **Expressen** den 10 mars 2011 kunde avslöja:

"Förhørsledaren och kvinnan som anmälde Julian Assagne lärde känna varandra genom att båda är engagerade i det socialdemokratiska partiet.

Förhørsledaren har bland annat suttit i styrelsen för HBT-Socialdemokraterna."

Men inte bara detta. **Expressen** kunde också avslöja:

"Förhørsledaren har – trots att hon deltagit i brottsutredningen mot Assagne – starkt negativt kommenterat WikiLeaks-grundaren på sin facebook-sida."

Exempelvis har hon omskrivit Assagne som *"den överdrivet upphaussade sprickfärdiga bubblan Assagne"*. (4) Och i ett annat inlägg hyllar hon **Quick-advokaten Borgström**: *"Heja Claes Borgström!!!"*

Märkligt uttalande av Fredrik Reinfeldt

Det är ett rättssystem som tillåter inslag som detta utan att någon drar i den nödbroms som heter *"JÄV!"* för att sedan i rask ordning begära *"OMSTART!"*, som Sveriges statsminister **Fredrik Reinfeldt** valt att försvara i ett märkligt uttalande. Det märkliga i uttalandet är att Reinfeldt funnit det *"beklagligt"* att Assagnes svenska expertvittnen tagit sig orådet att uttala kritik mot hur de svenska polis- och åklagarmyndigheterna handlagt Fallet Assagne. Så här föll orden:

"Det är beklagligt. Detta skadar förstås bilden av Sverige."

Det beklagliga är således att bland andra **Brita Sundberg-Weitman** riktat kritik mot ärendets handläggning (se **DSM 1/2011**),

När skriver EXPRESSEN om Jan Guillous kontakter med STASI-general Markus Wolf?

inte att själva handläggningen haft uppenbara brister. Reinfeldt förklarade också:

”Som alla känner till här i Sverige har vi ett självständigt och icke-politiskt styrt rättsväsende.”

Hur självständigt, måste man fråga, kan det svenska rättsväsendet anses vara, när Reinfeldt tycks finna det i sin ordning att han som statsminister kan tillåta sig att tillrättvisa den ena sidans aktörer i en pågående rättsprocess?

Och vad skall man säga om ett rättssystem, där tre av fyra domare i första instans är politiskt valda nämndemän. Bara en av de fyra är lagfaren domare. I överprövande instans – hovrätterna – är tre domare lagfarna och två politiskt nominerade lekmän. Hur kan man mot denna bakgrund göra gällande, att det svenska rättsväsendet skulle sakna inslag av politisk styrning? (5) Och hur förhåller det sig med tillsättandet av domare, JK och JO? Kan man inte här tala om att regeringen utövar en utnämningssmakt med politiska styrningseffekter? Inte minst i nära samverkan med **Nätverket Hilda**.

Mer rätt än vad Julian Assagne har klart för sig

Även om detta att beteckna Sverige som ”*Ett Feminismens Saudiarabien*” kan framstå som väl slagordsmässigt, kan Julian Assagne ha mer rätt i sin karaktäristik än han rimligen som ”*utanförstående*” kan ha klart för sig.

Som ”*utanförstående*” torde han inte känna till hur **Nätverket Hilda** liksom andra feministiska nätverk brett ut sig liksom lyckats tränga in i olika maktcentra. Här har **Gramsci-Vänsterns** i **DSM** i ett flertal artiklar beskrivna svenska nätverk (se www.dsm.nu) i viss mån fått en konkurrent. Men bara i viss mån. I inte ringa utsträckning kan man tala om en överlappning och/eller omgestaltning. De tillämpade maktstrategierna är desamma.

Hur dessa maktstrategier tillämpas som knappast ingen annanstans – i varje fall inte i den så kallade fria, demokratiska världen – kommer till sitt tydligaste uttryck i styrningen av de så kallade kulturtidskrifterna och deras i sin tur idé- och mönsterbildande verksamhet.

Regelverket för hur den svenska staten finansierar utgivningen av sådana tidskrifter är utformat så att en tidskrift som **DSM** inte kan få – i varje fall aldrig fått – något

sådant stöd. Således gäller som kvalificeringsgrund att för **Statens Kulturråd** kunna visa, att tidskriften har en *feministisk* och *mångkulturell* inriktning. Detta är något som **DSM** hittills inte lyckats göra på ett för det statliga rådet godtagbart sätt.

Bedömningen gör det statliga rådet utifrån de svar utgivaren av ansökande tidskrift avger på följande frågor i det av rådet förelagda ansökningsformuläret:

- Kommer verksamheten ni söker bidrag för att främja etnisk och kulturell mångfald?
- Kommer verksamheten ni söker bidrag för att främja jämställdhet mellan könen?

Utöver att frågorna skall besvaras med JA eller NEJ skall utgivaren av den ansökande tidskriften exemplifiera, hur man tänker sig att främja etnisk och kulturell mångfald respektive jämställdhet mellan könen.

Konsekvenserna av denna styrning är uppenbara.

1) De tidskrifter som ansöker om och/eller för sin utgivning är beroende av statligt tidskriftsstöd anstränger sig att ge det redaktionella innehållet en inriktning som tillgodoser angivna kvalificeringskrav.

2) De tidskrifter som inte på ett godtagbart sätt underordnar sig de ställda kvalificeringskraven får inget statligt tidskriftsstöd. På sikt riskerar sådana tidskrifter att upphöra med sin utgivning.

Längre än så här kan en Statsmakt knappast gå när det gäller styrning av den genom kulturtidskrifter förmedlade debatten och åsiktsbildningen. Det skulle i så fall vara att i lag förbjuda utgivningen av tidskrifter som likt **DSM** inte anses fylla de av Statens kulturråd angivna kvalificeringskraven.

Statens Kulturråd ett barn av Vänskapsförbundet Sverige-DDR

Vad som gör detta ytterligare allvarligt är:

1) Detta är en ordning som tillämpats alltsedan 1974 – således alltsedan en tid då svensk kulturpolitik (gällde också i hög grad skolpolitiken) via minister- och expertutbyte hämtade idéer och inspiration från **DDR** (6) – och som således som följd

av decenniernas styrning kommit att sätta sina spår i den allmänna inriktning, som utmärker det svenska kulturtidskriftsutbudet och genom den genom detta utbud genererade opinionsbildningen.

2) Det är samtidigt en ordning, som vidmakthålls av **Regeringen Reinfeldt** med **Lena Adelsohn-Liljeroth** (m) som närmast ansvarig fackminister. Men det är också en ordning som sanktionerats av **Sveriges Riksdag**. Således har inte något av riksdagspartierna eller ens någon enskild riksdagsledamot visat frågan något intresse. Ändå handlar det om en ordning – återkommande påpekat i **DSM** och senast i **DSM 2/2009** – som står i uppenbar strid med **Europakonventionen om mänskliga rättigheter**, vars **Artikel 4** stadgar om vars och ens rätt till yttrandefrihet ”utan offentlig myndighets inblandning”. Statlig finansiering av genom vissa tidskrifter förmedlad yttrandefrihet men inte av andra måste anses gälla som sådan ”inblandning”.

Statens kulturtidskriftsstöd 2011

I år beviljade staten kulturtidskriftsstöd på totalt 17 490 000 kronor. Liksom under en följd av år hamnar extremfeministiska **Bang** i bidragstoppen med 600 000 kronor. Också queerfeministiska **Ful** har tagits upp bland de bidragskvalificerade. I år med 100 000 kronor. Enligt statuterna skall bidragsberättigad tidskrift utkomma med minst fyra nummer. **Ful** utkommer bara med två men dessa gäller i gengäld som dubbelnummer.

För att få argument för Assagnes uttalande om Sverige som ”Ett feminismens Saudiarabien” rekommenderas Assagnes svenska ombud **Björn Hurtig** att införskaffa ett exemplar av vardera tidskriften **Bang** och **Ful**. I synnerhet den senare en högst märklig publikation. Dessutom i följd av Föreningen Sveriges kulturtidskrifter utnämnd till **Årets kulturtidskrift** (7). Detta med motiveringen:

”I en tid då den traditionella samhällsskildrande kulturtidskrifter främst fokuserar på sin egen överlevnad är årets pristagare ett fritt, djärvt och färgsprakande undantag.”

Att hitta något slags sammanhängande idé bakom tidskriften är inte helt lätt. Man kommer att tänka på **Frankfurterskolan** och **Fulhetens Tyranni** men det blir ändå att läsa in för mycket i vimlet av lösryckta texter och konstiga illustrationer.

Läs och begrunda och ställ sedan frågan: *I vilket annat land skulle staten finansiera en tidskrift som Ful? Och i vilket annat land skulle kulturredaktionen i landets största dagstidning [Aftonbladet] agitera för att denna märkliga publikation måste beviljas statlig finansiering? Som sagt, i vilket annat land?*

Bland tidskrifter som premierats för hur de bedömts främja etnisk och kulturell mångfald märks:

Anushilon	25 000:-
Avaye Zan	75 000:-
Birnebùn	50 000:-
Dijasapora	75 000:-
É Romani Glinda	150 000:-
Expo	300 000:-
Galago	100 000:-
Invandrare & Minoriteter	250 000:-
Judisk Krönika	200 000:-
La Romané Nevimata	50 000:-
Mana	175 000:-
Meänmaa	50 000:-
Nuorat	100 000:-
Ordfront magasin	250 000:-
Pockettidningen R	175 000:-
Tawasol	25 000:-
Tidskriften Arena	275 000:-
Tummuz	50 000:-

Chef för den avdelning inom **Statens Kulturråd**, som handlägger ärenden gällande statligt kulturtidskriftsstöd, är **Eli Hirsch**. Den som vill förhöra sig om varför **DSM** fått sin ansökan om tidskriftsstöd avslagen bör dock – enligt **Hirsch** – kontakta referensgruppens ordförande **Gunilla Kindstrand**, journalist och programledare SVT (0650-120 77).

(1) På den vägen har det sedan fortsatt. Det senaste är att skolbarnen (redan i 12-årsåldern) ges till uppgift att beskriva sin häftigaste sexupplevelse. Det lämpliga i att på detta sätt stimulera intresset för skolämnet svensk skrivning har ifrågasatts utifrån ”diskrimineringsynpunkt”. De 12-åringar som inte ”debuterat” skulle kunna känna sig utanförställda, har sakförståndiga menat. Märkligt nog har detta nya grepp i svensk skolundervisning inte utlöst en debatt utifrån aspekten, att detta nya grepp i svensk skolundervisning är ägnat att trigga invandrarpojars våldtagande av ”svenska flickor”.

(2) Hänсыftar på **Bergmanfilmen** ”En sommar med Monica”, där **Ulla Jacobsson** gjorde succé genom att exponera sina bröst.

(3) **Claes Borgström** är mest känd för att ha vikt en plats i **Guinness rekordbok** genom att som försvarsadvokat ha fått sin klient (**Thomas Quick**) att bli fälld för 8 mord, som den arme klienten av alltmer uppenbara skäl inte kunnat vara skyldig till. Till för det svenska rättsväsendet enorma kostnader – utöver vad Quickaffären redan kostat inklusive arvoden på ett sammanlagt sju-siffrigt belopp till sagde **Borgström** - är detta något som nu håller på att rättas till.

(4) I HBT-världen förekommer inte sällan inslag i

Våren 2009 utkom **DSM** med ett temanummer om den svenska kulturpolitiken. Ordförande i den myndighet – Statens kulturråd - som detta året hade den maktpåliggande uppgiften att fördela 2 miljarder kronor i statliga kulturbidrag var vänsterns favoritmoderat **Mats Svegfors**. I dag VD för den statliga rundradioverksamheten. Den roll **Svegfors** kommit att spela för **Gramsci-Vänsterns** utbredning påtalas men skulle förtjäna en närmare granskning. Numret med flera specialartiklar kan fortfarande beställas för en kostnad av 50 kronor inklusive porto. Skriv till **DSM**, Box 99, 563 22 Gränna eller mejla till order@dsm.nu

”relationiken”, som kan förefalla lite speciella. Att **HBT-förhållningsledaren** uttalar sig, som hon gör om sin väninnas låt vara tillfälliga älskare och samtidigt blir ”i trasorna” för **Claes Borgströms** sammanhanget inte mindre anmärkningsvärda uttalanden gör, att man inte kan utesluta att det ytterst handlar om ett svartskjedrama. I varje fall finns här stoff till en riktigt skojig film.

(5) Ordningen med politiskt nominerade nämndemän/domare har på sistone satts under debatt. Detta i anledning av att det senaste riksdagsvalet fick ett utfall, som berättigar ett antal Sverigedemokrater att ta plats i våra domstolar. Att det i decennier funnits nämndemän/domare, som haft sin hemvist i ett parti som har haft ideologiskt samröre och vänskapsband med en regim som massmördat tiotals miljoner av sina medborgare, har däremot tillåts att bli godtaggen ordning.

(6) I detta minister- och expertutbyte deltog personer med nära band till **STASI** – således personer som ännu denna dag skyddas av den sekretess som **SÄPO** har regeringens uppdrag att upprätthålla.

(7) Chefredaktör för tidskriften **Ful** är **Nasim Aghili** med rötter i Iran. I en i det senaste numret återgiven skrivelse ställd till ”*Hej Kulturrådet!*” presenteras argument för att **Kulturrådet** skall bevilja tidskriften statlig finansiering. Bland annat skriver **Aghili**: ”*Jag är chefredaktör för queerfeministiska kulturtidskriften Ful som i år för sjätte året i rad blivit utsedd till Årets kulturtidskrift.*” Riktigt så illa är det dock inte. **Ful** utsågs i följd (2010) till **Årets kulturtidskrift** – så långt är det riktigt - men inte de föregående fem åren. Man måste fråga: Hur kan hon ha fräckheten att för den anslagsbeviljande myndigheten påstå detta? Det hindrade dock inte **Kulturrådet** från att till **Nasim Aghili** utanordna 100 000 kronor.